

Telefon št. 30-40

VOJNI INVALIDI

GLASILO UDR. VOJNIH INVALIDOV KRALJEVINE JUGOSLAVIJE
OBLASTNEGA ODBORA V LJUBLJANI

List izhaja vsakega 25. v mesecu. Posamezna številka 1 Din. — Naročnina mesečno 1 Din. — Rokopisi se ne vračajo. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. — Uredništvo in upravnništvo v Ljubljani, št. Peterska vojašnica. Telefon št. 30-40.

Kaj je izprememba?

Da dosežemo izpremembo invalidskega zakona, je sedaj glavna skrb vseh naših organizacij in tudi posameznih vojnih žrtev.

Vprašanje se že dolgo vleče, povprašujemo, poizvedujemo in interveniramo na vse strani, pa vendar še nimamo pričakovanih izprememb.

Kako stoji sedaj to vprašanje?

Središnji odbor sporoča, da je meseca decembra državna komisija v ministrstvu socialne politike in narodnega zdravja pod predsedstvom generala g. Radisava Krstića izvršila načrt izprememb invalidskega zakona iz leta 1929. Izdelan predlog je dostavljen g. ministru socialne politike in narodnega zdravja, ki ga je dostavil tudi ministru financ. Sprememba vlade gotovo ni načrta ovrгла, tako da moramo le pričakovati izida.

Središnji odbor je zato takoj interveniral pri gg. ministrih, da se ne bi delo za spremembe invalidskega zakona prekinilo. Na vseh mestih je dobil zadovoljive odgovore, da je popolna volja ustreči upravičenim željam vojnih žrtev.

Vsekako nam je sedaj, ko nastopi 1. aprila t. l. nova budžetna doba, upati tudi skoro na naše spremembe v kakršnikoli obliki.

O podrobnostih načrta nam ni nič znanega, slišali smo le o izpremembi davčnega cenzusa, kakor smo že zadnjič poročali. Gotovo pa bo še mnogo drugih vprašanj rešenih v prilogi vojnim žrtvam. Ako se ne bi sedanje odredbe invalidskega zakona spremenile v naše dobro, bi bil sploh vsak cilj izprememb brez pomena, kajti imeti je treba v vidu, da se iste vrše vendar za izboljšanje položaja. Slabše kot je sedaj, invalidsko vprašanje sploh ne more biti.

Ali moremo smatrati invalidsko vprašanje za pravično rešeno, če pa imamo, kot je navedel neki članek v »Ratnem invalidu«, po ulicah štirinožnike, ki se plazijo po zemlji, pa jih zakon ne priznava, čeprav nosijo težke pohabe iz vojne. Imamo bivše borce, ki so že 17 let priklenjeni na postelje, skoro v stanju razpadanja, pa jih zakon ne priznava, ker je njih stanje samo posledica bolezni. Imamo bivše borce, ki so sedaj v zadnjem stadiju tuberkulozni, in ki kot živi mrliči lažijo po tem nevhvaležnem svetu že šestnajst let, pa niso priznani, češ, da niso zboleli v rovih. Imamo vojne invalide brez nog do kolka, katerih zakon ne priznava, ker so imeli le 20% nesposobnosti, zato so odpadli od zaščite, čeprav jim je enkrat mala rana povzročila, da se je razvilo do amputacije cele noge. Imamo ljudi z 80% nesposobnostjo, ki ne prejemaajo invalidnine, ker imajo 1 in pol hektarja zemlje, pa plačajo preko 120 Din letnega neposrednega davka. Izgubili so invalidnino z ženo in štirimi otroci, starimi od 2—12 let in niso v stanju živeti od tega zemljišča. Imamo vojnega invalida, ki ima samo 16.000 Din vredno hišo, pa ne prejema invalidnine, a ima amputirane ude, ker so take bajte obremenjene z večjim davkom kot 120 Din na leto. Imamo matere, naše velike junakinje, žene nacije, ki so dale domovini 2, 3 do 4 sinove, celo oficirje, ki so padli junaške smrti, a ne prejemaajo nobene pomoči, ker so po zakonu nepriznane, ako imajo še kakoga polnoletnega sina, čeprav je isti oženjen, z osmero otroci in bednega stanu. Imamo slepe, amputirane, ranjene v noge in roke, pa so izgubili invalidsko podporo, ker se niso pravočasno prijavili, čeprav stanujejo vi-

soko v planinah, čeprav so nepismeni in ne pridejo po nekoliko let doli med svet. Imamo še mnogo takih slučajev, še strašnejših, toda nimamo nikogar, ki bi nas razumel in upošteval prvovrstni interes bodoče narodne obrambne zemlje, da se samo na dobrih primerih spoštovanja velikih del stvarjajo slične generacije in slična dela. To je ono, kar nas boli kot bivše borce in prave patriote domovine.

Našteli bi lahko še mnogo primerov, kako so izgubili mnogi vse pravice, ker jih je invalidski zakon iz l. 1929 enostavno izbrisal, pa vendar ne more nihče reči, da niso vojne žrtve. Pomislimo na primer, da so mnogi odbiti vsled čisto tujega davka, ki se vpoštevava kot zadržni davek izza časa vojne, pa niso imeli in nimajo nobene skupnosti s takimi zadržgami. Kako neprimerno se vpoštevajo za popolni odvzem zaščite stare, prestane, izbrisane in celo pomiloščene sodne kazni. Imamo slučaje, ko so invalidi izgubili vse pravice vsled malenkostnih, celo samo denarnih kazni. Kako težko se pojmuje to, da invalid, malenkostno kaznovan, ne dobi niti več proteze. — Naše vojne vdove, ki so se v stiski, človeški slabosti in naravi pregrešile v toliko, da imajo poleg sebe skrbeti sedaj še za sad svojega greha povrh pa zato izgubile vse pravice s tem, da so še označene za nemoralne žene. Če bi kateremkoli drugemu poštemu državljanu nekdo javno zapisal na čelo, da je nenraven, bi dotičnega tožil.

V takem položaju se danes borimo za spremembe in za nov invalidski zakon, ki naj vse te omenjene in še

mnoge druge krivice, ki jih danes trpe vojne žrtve, popravi. Čas bi bil, da po 17 letih vendar enkrat tudi vojne žrtve dobe svojo pravično zaščito. Mi nikakor ne moremo pojmovati neko rešitev vprašanja zaščite vojnih žrtev, ako imamo polovico zaščiteneh, polovico pa nezaščiteneh.

Vsak človek, ki razmotriva vse te slučaje, mora dobiti žalostno sliko današnje zaščite vojnih žrtev in mora priznati, da je nujno potrebno vse to izboljšati.

Pri vsakem človeku, in tudi pri tistih, katerih naloga je rešiti invalidsko vprašanje, naletimo na popolno priznanje, da je to nujna in neodložljiva potreba, a vendar se zavlačuje in se ne reši.

Kakor smo že uvodoma omenili, je sedaj nek načrt gotov, gotovo dejstvo mora biti, da se bodo spremembe invalidskega zakona izvršile; vprašanje je le še, kako? Če zaenkrat ne bi dobili vsega, kar je nujno potrebno, želimo, da se vsaj najnujnejše reši brez nadaljnega odlaganja, pozneje pa stopnjevaje še ostalo sorazmerno s časom in prilikami. Skozi cel čas je šlo vprašanje vojnih žrtev svojo pot nazaj, k slabšem, in to ga je dovedlo v tako stanje, da je postalo nevzdržno. Nikakor ne moremo puščati vojnih žrtev izven vsake zaščite, temveč je treba zaščito regulirati v tem smislu, da bo pravična za vse, da bo nek temelj veljal za vsakega.

Želimo, da bi postala volja skoro resnica, da bi naša dolgotrajna borba zmagala in da bomo vsaj lahko rekli: Imamo sicer našim razmeram odgovarjajoč, a vendar pravičen invalidski zakon.

Občni zbori se vrše:

Dne 10. februarja 1935:

V KRANJU, ob pol 10. v gostilni pri Jahaču.

V KOČEVJU, ob 11. v gostilni Karla Ergerja.

Dne 17. februarja 1935:

V ŠOŠTANJU, ob 9. v gostilni Berločnika.

V TRZičU, ob 9. v gostilni pri Ruehu poleg farne cerkve.

Dne 24. februarja 1935:

V MORAVČAH, po maši v osnovni šoli.

Dne 10. marca 1935:

V MURSKI SOBOTI, ob 10. v restavraciji pri kolodvoru.

Dne 24. marca 1935:

V KONJICAH, ob 9. (prostor se še javi).

V METLIKI, v osnovni šoli.

Za druge občne zборе nismo še prejeli obvestila. Mogoče, da jih bodo Krajevni odbori za gori navedene datume še sklicali, posebno ker jim je Oblastni odbor priporočil primerno razdelitev tako, da pridejo glede event. delegatov lažje na vrsto, pa tudi po pravilih morajo biti krajevni občni zbori do konca marca končani.

Zato naj krajevne odbore ne zadržuje ta poziv v našem listu, ker lahko članstvo povabijo tudi s tiskovinami in potom drugih časopisov.

Glede stroškov za delegate velja še vedno, da nosijo Krajevni odbori polovico, drugače se jim ne more poslati delegatov.

Vse članstvo pa vabimo, bodisi na gori navedene že sklicane občne zборе, ali pa jih bodo Krajevni odbori pisмено sklicali, da se polnoštevilno vdeleži, ker smo v borbi za spremembe invalidskega zakona in se obravnavajo sploh važne zadeve.

Pokakšnem principu bi se najbolje rešilo?

Pri nas je vprašanje vojnih žrtev rešeno po principu, ako je kdo potreben ali nepotreben? Glavno kar pozna naša zaščita je podpora, ne pa odškodnina. Ako si siromašen dobiš podporo, ako pa nisi siromašen, ne dobiš podpore.

Za one, ki rabijo zdravljenje ali proteze, ima zakon tudi nekaj ugodnosti, vse drugo pa je postranskega pomena in sploh ne prihaja v poštev.

Kaj koristi invalidu pogoj za sprejem v službo, če pa ne dobi službe največkrat ravno za to, ker je invalid? Imeti pa mora enake pogoje.

Kaj mu koristi, če ima prednost za razne koncesije, če pa jih ne dobi, ali pa jih ne more prevzeti, ker nima gmotnih sredstev?

Finančnih ali gmotnih sredstev pa na podlagi zaščite ne more dobiti nobenih.

Tako imajo po naši zaščiti skromno podporo samo siromašni, nesiromašni pa so pravzaprav sploh brez vsake ugodnosti. Pri reševanju invalidskega vprašanja bi se moralo pred vsem upoštevati neko moralno zaščito.

Invalida bi se moralo zaščititi v tem, kar on po svojem stanju potrebuje.

Invalidom kmetom bi bilo treba dati zemljišče, ugodnosti od državnih imetij in dobav, ter olajšavo davkov. Invalidom obrtnikom izobrazbo, vpostavitve k samostojnosti.

Invalidom uradnikom možnost dosege državnih, samoupravnih in drugih služb ter priznanje ugodnosti let in napredovanja.

Ostalim invalidom pa možnost dosege različnih poklicev, ki bi se morali sploh zanje rezervirati.

Ustanoviti bi bilo treba invalidsko zadrugištvu in splošnemu pokretu da-

ti razne koncesije ter privenstvo, ki bi se morale strogo izvajati.

Na ta način bo dobil vsak stan med invalidi svojo popolno in pravo zaščito, ki bi razbremenila skrb za vojne žrtve in odpravila nezadovoljnost.

S samo malenkostno mesečno podporo, ki je danes bistvo vsega vprašanja vojnih žrtev, pa se ne more to nikdar zadovoljivo rešiti, ker je nezadostna za existenco in se v toliki meri, da bi zadostovala, ne more nikdar povečati. Poleg tega pa jo imajo samo nekateri, drugi pa nimajo sploh nobene zaščite. Primerna sredstva, ki se dajejo v smislu današnje podpore, naj bi se razdelila kot odškodnina vsem invalidom od gotove nesposobnosti naprej. To bi bila neka temeljna odškodnina ali takozvana renta, ki je edino pravična, pa če bi bila še tako malenkostna. Zares nesposobni in siromašni pa naj bi imeli poleg temeljne odškodnine še podporo za preživljanje. Seveda bi se morala ta potreba drugače presoditi, ne pa samo po davku. Treba bi bilo jemati v ozir, ako je dotični res nezmožen zaslužka, ako res nima dela in dohodkov, ako je pridobitno nesposoben, ali ako so kaki drugi vzroki krivi siromašnosti.

Tako imajo urejene pokojnine ali rente po drugih državah. V Nemčiji ima vsak svojo temeljno rento, če pa je potreben druge podpore ali oskrbe, mu jo nudi posebna zakonodaja.

Seveda vse to bi moralo veljati tudi za vdove, sirote itd.

Na ta način bi se vprašanje vojnih žrtev pravično reguliralo in bi vsak, kdor rabi kako zaščito, isto tudi v gotovi meri in obliki dobil. Vojne žrtve bi bile eksistenčno podprte, zato pa bi se siromašnost zmanjšala tako, da jih ne bi bilo treba oskrbovati.

Tak princip bi moral služiti za podlago reševanju vprašanja vojnih žrtev.

Končno je omeniti še to, da bi se morala temu principu primerno urediti tudi vsa administracija, ki ne bi smela poznati same prijave, počasno reševanje in nemožnosti pritožb in obnovitev.

Invalidi se poklonijo blagopokojnemu Viteškemu kralju Uedinitelju

Jugoslovenski narod si lajša tugo s tem, da trumoma poseča sveti kraj na Oplenju, kjer počiva naš Viteški kralj, da se mu pokloni in zahvali, da v tihih mislih prisostvuje Njegovemu počivališču in se ga spomni v goreči molitvi.

Tudi mi invalidi ne smemo izgubiti prilike, da ne bi potovali na Oplenec in bomo to storili kasneje polnoštevilno, da obiščemo svojega Velikega dobrotnika, pokrovitelja in zaščitnika.

Pred bodočo plenarno sejo pa bodo to veliko dolžnost storili delegati Oblastnih odborov iz cele Jugoslavije, ki bodo dne 3. februarja t. l. polnoštevilno potovali na grob Blagopokojnega Viteškega kralja Aleksandra I. Uedinitelja.

Nekdanji borci, vojni invalidi, bodo izvršili veliko dolžnost pietete Njemu, Največjemu borcu, Največji žrtvi zedinjenja, Očetu naše domovine Jugoslavije.

V duhu bomo s svojimi delegati vsi drugi tovariši po prostrani naši državi, ki si samo želimo, da bi se vroča želja, priti na grob Blagopokojnega našega Dobrotnika in Zaščitnika, slehernemu od nas izpolnila.

Naši delegati bodo vzeli s seboj

zemljo iz slavnih bojnih polj, iz svetih krajev jugoslovenske zgodovine, od sinjega Triglava do širokega Vardarja, jo pomešali v žari v znak bratstva, nerazdružljivosti in edinstva velike, močne Jugoslavije, katero je On uedinil, za katero je živel in umrl. To združeno zemljo hočejo položiti poleg Njegovega groba. K Njegovemu nepozabnemu grobu hočejo pristopiti najzaslužnejši sinovi naroda, ki so zedinjeni v svoji edinstveni organizaciji, s katero so med prvimi sledili Njegovim velikim ciljem.

Ne bi mogli začeti dela, ki ga name-rava vršiti bodoči invalidski plenum v korist našim vojnim žrtvam, da se

ne bi najprej poklonili in zahvalili Onemu, ki je vedno, ob vsaki priliki dal za nas dobro, odločilno besedo in je vse, kar se je za nas storilo in se še hoče storiti, Njegova dobrodušna volja. — Vojni invalidi, nekdanji neustrašeni borci bodo objokovali grob svojega Velikega voditelja in junaka, Njemu bodo potožili svojo notranjo bol in veliko izgubo.

In mi, ki bomo morali zaenkrat doma samo v duhu prisostvovati, naročamo svojim tovarišem delegatom, da naj počaste spomin in izrazijo misli v Njegovi bližini v imenu nas vseh, jugoslovenskih vojnih žrtev.

Sklep Narodne odbrane za vojne žrtve

Narodna odbrana je imela svoje plenarno zborovanje dne 29. dec. 1934 v Zagrebu. Sprejela je več točk, kot sklep svojega plenuma, ki ga je sporočila na merodajna mesta.

Med drugim vsebuje njen sklep tudi sledečo zahtevo:

»Narodna odbrana ugotavlja, da vojnim žrtvam ni niti še do danes zagotovljeno ono življenje, kakor ga zahteva nacionalna čast in duh pravičnosti ter zahteva, da se ta vprašanja takoj in končno javno rešijo v duhu pravice in domovinskih interesov. Pri tem razume predvsem zaščito invalidov, vojnih dobrovoljcev in četnikov.«

S to resolucijo bo vsekako podprta naša borba, ki jo vodimo sedaj že zopet štiri leta za spremembo sedanjega

invalidskega zakona, ki je stanje vojnih žrtev mesto zboljšal, še poslabšal. Zadoščenje nam je, da se nas spominjo razna društva, ker bi bili drugače čisto osamljeni, kot glas v nebo vpajočih v puščavi. Na ta način more biti še manj dvoma, da naše vprašanje ni nujno in važno in da je naša akcija za čimprejšnjo spremembo invalidskega zakona neodložljiva zadeva.

Vprašanje vojnih žrtev je vendar vprašanje celokupnega naroda, ki mora iz sočutja in pietete skrbeti, da se uredi tako, kakor se spodobi.

Zato moramo biti hvaležni Narodni odbrani za skrb in pozornost za našo stvar in želimo, da bi nas tudi druga nacionalna in humanitarna društva tako podpirala v naši težki, a pravični akciji.

Nastal je ganljiv prizor, ko se je 86 zastav francoskih borcev, na čelu večje zastave, okoli katere je bil ovit red Jugoslovenske krone III. razreda, razvrstilo pred cerkvijo. Obdane so bile od naših starih borcev Šumadincev, katerim so se lesketala na prsih vsakovrstna odlikovanja.

Neka pariška radio-tvrdka je postavila pred vhomom in v kripti mikrofona. Predsednik jugosloven. sekcije »Poillus d'Orient« je v živih besedah naslikal cel prizor, ki ga je poslušala tudi Francija.

Zastave so se postavile pred oltar, kjer je bila opravljena molitev.

Nato so odšli Francozi v kriptu, kjer je imel najprej govor predsednik jugosl. sekcije »Fidaca« g. Stefanović o zaslugah Velikega kralja in o velikem posetu Njegovih francoskih borcev.

Za njim je govoril g. Hérraut. Na novega leta dan 1935 se je zbralo 250 francoskih borcev iz solunske fronte, ki predstavljajo 400 združenih sekcij v Franciji in kolonijah, torej močno narodno zajednico.

Predsednik te delegacije, vojvoda jugoslovenske vojske, maršal Franchet d'Espérai je radi boleznim in starosti zadržan priti, toda nas je naprosil, da pozdravimo jugoslovenski narod.

To misijo izvršujejo bivši vzhodni borci, ki prihajajo iz vseh francoskih krajev in Severne Afrike, izbrani iz vseh slojev, bivši oficirji, podoficirji in vojaki. Pustili so svoje domove na novega leta dan, ki je v Franciji posvečen družini in otrokom.

Vzhodni borci v Franciji utrjujejo s svojim delom, manifestacijami, predavanji in tiskom francosko-jugoslovensko prijateljstvo, ki je stvorjeno na bojnih poljanah solunske fronte.

Oni so prišli, ker so ves čas vojne cenili princa regenta Aleksandra, ki jih je še nadalje smatral za tovariše, ko je postal kralj Jugoslavije in vodil naprej misli svojega očeta, kralja Petra, prijatelja Francije.

Leta 1929, ko je kralj Aleksander I. sprejel na svojem kraljevskem Dvoru 300 vzhodnih borcev in ko je zagledal znake njihove federacije, je zaprosil za enega, da ga dene na svoja prsa. Tako je postal prvi častni član.

Ko je letos prišel v Francijo, je nameraval takoj po izkrcanju v Marseju položiti venec na spomenik padlim vzhodnim borcem, a je bila ta pobožna misel preprečena z brutalnim zadanjem smrti. Bivši borci žele odgovoriti na ta kraljevi poset. Prišli so, da danes položijo na njegov grob zlato palmo, kot dostojni spomin na skupne vojne doživljanje, in da poklonijo svoje zastave, katere je On odlikoval, da izroče poslednje

spoštovanje svojemu bratu po orožju, katerega smrt je tako boleča

V Franciji je običaj, da na današnji dan želimo vse najboljše vsem onim, katere imamo radi. Vemo, da se po trpljenju in bolečinah pojavi prava sreča. Radi tega bivši vzhodni borci želimo Kraljevi Družini in jugoslovenskemu narodu, po dneh žalosti leto sreče in blagostanja.

Pred cerkvijo na Oplencu je pozdravil goste v imenu Šumadincev prof. Bakić.

Med potjo nazaj so Francozi priredili velike ovacije Nj. Vel. kraljici Mariji. Nj. Vel. kralju Petru II. Nj. Vis. princezi Olgi in princema, ki so se peljali na Oplenac.

Dne 2. januarja so francoski borci obiskali v Beogradu francosko vojaško pokopališče kjer so položili na spomenik krasen venec. Venec je položila tudi jugoslovenska sekcija »Fidaca«.

Govorila sta gg. Stefanović in Hérraut.

Na to so bili Francozi toplo sprejeti v francoskem klubu, kjer jim je bil tudi pripravljen obed. Popoldne so se poklonili z vsemi svojimi zastavami pred spomenikom zahvalnosti Franciji na Kalemegdanu, nato pa so odkorakali po Beogradu do starega Dvora, pozdravljani od mnogobrojnega občinstva.

V starem Dvoru jih je ob 4. uri popoldne sprejel Nj. Visočanstvo knez namestnik, katerega so ob Njegovem prihodu frenetično pozdravili: Živio knez Namestnik!

Nj. Vis. knez Pavel se je z vsakim posameznim francoskim borcem nekoliko razgovarjal, nato se je vsem zahvalil, da so prišli počastiti spomin na Blagopokojnega Viteškega kralja želeč, da bi odnesli od nas najlepše spomine in utise našega skupnega prijateljstva.

Na to je sprejel francoske borce predsednik vlade g. Jevtič, jih toplo pozdravil ter jim izrazil naše simpatije ter prijateljstvo enako tudi minister vojske in mornarice g. Živković.

Zvečer so jim napravile svečan banket bojovniške organizacije in ob 11.20 so Francozi odpotovali proti Zagrebu. Tam so bili celo naslednje dopoldne, srčno sprejeti in vodeni na ogled Zagreba.

Popoldne ob 3. uri so dospeli v Ljubljano, kjer jih je čakala množica zastopnikov, društev in občinstva. Dolga povorka je šla v mesto pred Napoleonov spomenik, kjer se je vršila komemoracija na čast padlim francoskim vojakom. Častna četa je oddala palbo, položeni je bilo več venecv, nato je povorka krenila zopet na kolodvor, pozdravljena od občinstva in ob 5. uri popoldne so Francozi nadaljevali pot proti Rakeku.

Od naše meje so poslali zahvalne in pozdravne brzojavke na razna mesta.

Francoski borci na grobu Blagopokojnega Viteškega kralja

Vso svojo veliko ljubezen in prijateljstvo do jugoslovenskega naroda in spoštovanje napram njegovemu Velikemu voditelju, Blagopokojnemu Viteškemu kralju, so pokazali bivši francoski solunski borci, ki so ob novem letu v znatnem številu dospeli v Jugoslavijo na Oplenac.

Naš narod jih je od Rakeka pa do Oplenca sprejemal z navdušenjem in iskrenim prijateljstvom.

Ljubljanske bojovniške organizacije so poslale svoje delegate na mejo, na Rakek, da so jih sprejeli in pozdravili. Poleg dveh tovarišev od Središnje odbora združenja vojnih invalidov iz Beograda, ki sta tudi dospela semkaj, in sicer tov. Vojislava Kovačevića in Dragoljuba Lješevića, so bili pri sprejemu na Rakeku člani našega Oblastnega odbora, tov. Štefe, Osana, Tomc in Mirtič, od ostalih bojovniških organizacij pa tov. profesor Prezelj, Prinčič, Škrbec in drugi.

Po 23. uri so dospeli francoski borci, okoli 240 po številu, preko naše meje, oduševljeno pozdravljeni od zastopnikov oblasti, organizacij in od mnogoštevilnega naroda. — Gasilska godba iz Cerknice je zaigrala francosko himno, v imenu občine Rakek je pozdravil goste tamošnji župan gosp. Tavčar v slovenskem jeziku, v imenu naših bojovniških organizacij in našega naroda pa je imel francoski nagovor tov. prof. Prezelj.

Predsednik organizacije francoskih solunskih borcev, imenovane »Poillus d'Orient«, g. Marc Hérraut, se je s toplimi besedami zahvalil za prisrčen sprejem. Ob navdušenem vzklikanju Franciji in Jugoslaviji, so francoski tovariši skupno z našo delegacijo iz Ljubljane in Beograda, zasedli zopet vagone in ob pol 1 uri je vlak dospel na ljubljanski glavni kolodvor, kjer je čakala velika množica zastopnikov in ljudstva. Četa vojaštva je prezentirala, vojaška godba je zaigrala francosko himno, občinstvo je navdušeno vzklikalo, na to pa so izrazili pozdrave oficijelni zastopniki Dravske divizijske oblasti, mestne občine, banovine; pozdravni nagovor pa je imel zastopnik jugosl. dobrovoljcev, tovariš Jeras.

Predsednik g. Hérraut se je zopet zahvalil za prisrčen sprejem, nakar so francoski borci odšli v ljubljanske hotele k počitku.

Zjutraj ob 9. so s posebnim vlakom nadaljevali pot v Beograd.

Na vseh večjih postajah jih je občinstvo pozdravljalo, okoli 13. ure pa

so dospeli v Zagreb, kjer jim je bil tudi prirejen impozantni sprejem. Poleg drugih zastopnikov jih je pozdravil celokupni zagrebški Oblastni odbor s predsednikom tov. Petrovičem na čelu.

Delegacija francoskih borcev je šla pred kolodvor na mesto, kjer je stalo mrtvo telo Blagopokojnega Viteškega kralja, nato pa je posebni vlak nadaljeval pot.

Okoli 21. ure so dospeli v Beograd. Na peronu je bil zbran oficirski zbor, na čelu s starim komandantom, arm. generalom g. Vojislavom Tomićem, častna četa z zastavo in vojaško godbo, zastopniki rezervnih oficirjev, vojni invalidi, dobrovoljci, zastopniki združenja francoskih dijakov v Jugoslaviji, društva prijateljev Francije in raznih drugih društev. Pred kolodvorom je čakala francoske borce velika množica ljudstva. Klonile so zastave, godba je zaigrala Marseljezo in klici so zaorili, ko so izstopali Francozi s svojimi 87 zastavami, na katerih so bili črni flori. Sledili so pozdravi predsednika Hérrauta s predsednikom jugoslovenske sekcije »Fidaca« g. Stefanovićem, komandantom mesta g. generalom Tomićem, zastopnikom glav. generalštaba generalom Kosićem in mnogimi ostalimi predstavniki. Pozdravni nagovor je imel g. Stefanović, v katerem je v imenu jugoslovenskih borcev želel dobrodoščilo francoskim tovarišem v naši prestolnici.

Odgovarjal je g. Hérraut, da so hvaležni za tako topel sprejem in bratski spomin na svoje tovariše iz solunske fronte. Njihova pot je čin vojaške dolžnosti, ki jo hočejo izvršiti na grobu nesmrtnega heroja, Blagopokojnega Nj. Vel. kralja Aleksandra. Bratski jugoslovenski narod naj bo uverjen v bratske spomine in trajno zvestobo celega francoskega naroda, vernega zaveznika Jugoslavije. »Živela Jugoslavija!«

Spremljani od tisočglave množice, so odšli na to francoski borci v hotele.

Zjutraj so se Francozi oddelili v dve skupini. Prva, s predsednikom Hérrautom na čelu je na novega leta dan zgodaj zjutraj odšla na Avalo, da položi venec na grob neznanega junaka. Druga skupina pa se je takoj z vlakom odpeljala do Mladenovca. Obe skupini so spremljali naši borci in pa predstavniki.

Ko je prva skupina prispela z avtomobili iz Avale do Topole, sta se ob 10. uri dopolne zopet združili obe skupini in odšli v cerkev na Oplencu.

Poročila iz občnih zborov

Letošnji občni zbori so se začeli dne 6. januarja t. l. Na kratko bomo prinašali poročila po zapisnikih, da bodo naši čitatelji vedeli o delovanju naših organizacij in gibanju naših članov.

V Celju je bil občni zbor v Narodnem domu ob 9. uri. Kakor je tam običajno, je bil tudi letos dobro obiskan. Predsednik tov. major Orel je po otvoritvi pozdravil navzoče in predlagal brzojavke: g. dr. Dragu Marušiču, ministru soc. pol. in nar. zdravja ter tov. Božidarju Nediču, predsedniku Sred. odbora v Beogradu.

Pozdravil je navzoče zastopnike komandanta mesta podpolk. g. Stanojloviča, župana g. Žnidariča in delegata tov. Štefeta.

S primernim nagovorom je obudil našo bol za Blagopokojnim našim Najvišjim zaščitnikom Viteškim kraljem in ponovil besede, ki jih je Njegovo Veličanstvo zadnjic pred svojo smrtjo izrazilo za naše pravice.

Pozval je navzoče, da so ostali in zaklicali trikrat »Slava!« Nato je poudaril razveseljivo dejstvo, da imamo v Njegovem nasledniku Njegovem Veličanstvu kralju Petru svojega drugega Najvišjega pokrovitelja, ki je blagovoli pred kratkim isto prevzeli nad našim udruženjem.

Navzoči so zaklicali: Živel naš kralj Peter II.

Za predsednika občnega zbora je bil izvoljen tov. Štefe, ki je pozdravil zbor

v imenu vseh vojnih žrtev Dravske banovine.

Pozval je navzoče, da so zaklicali vsem padlim in umrlim trikrat: »Slava!«

K poročilu je najprej predsednik tov. Orel razložil, da je odbor razmotrival o raznih prošnjah predvsem za podporo. Približno 70% jih je rešil ugodno, upošteval je predvsem potrebne in take, ki še niso bili deležni.

Odbor se je prizadeval glede zboljšanja invalidskega zakona, veliko skrbi pa je posvetil vprašanju zaposlitve invalidov. Navajal je nekatere slučaje in poudaril, da odbor ne bo odnehal, dokler ne doseže boljših rezultatov.

Iz poročila tajnika tov. Kovača posnemamo, da je imel odbor vsak mesec 2 seji, da je deloval posebni odsek za tombolo, da se je prizadevalo spraviti invalide v službe n. pr. k mestnim bencinskim črpalkam, da bi se kupilo zemljišče Teharske občine, da bi invalidi dobili nekatere trafike, reševale pa so se razne prošnje za podpore i. t. d. Za manifestacijski zbor, ki se je vršil v Celju, je dobil odbor priznanje za vse pravice. Poročal je o poteku tega zbora o žalnih prireditvah za Blagopokojnim Viteškim kraljem in končno o številu spisov, članov in umrlih članov.

Podal je tudi blagajniško poročilo, nadzorni odbor pa je predlagal absolutorij.

Kot posebno točko je prečital tov. Kovač spomenico na g. ministrskega

predsednika, katero je obč. zbor sprejel. Spomenica vsebuje na kratko, da je vzbudila izjava g. min. predsednika, da se mora zasigurati vsem državljanom brez razlike brezhibno izvajanje zakonov veselost med voj. žrtvami, da bodo invalidski sodišča tudi pravično izvajala invalidski zakon in ne bodo vpoštevala kazni za nazaj, ter da zakon ne more nikoli vplivati za nazaj na že pridobljene pravice. Dalje navaja spomenica posamezne slučaje in apel, da ne smejo invalidi izgubljati pravic radi malenkostnih starih kazni, ali vdove z nezakonskimi otroci radi nemoralnosti.

Ministrstvo soc. politike in nar. zdravja noče predlagati ponovnega sojenja, ako gre v korist prizadetega invalida, pač pa samo ako gre v njegovo škodo, t. j. izgubo pravic, da mora biti v tem oziru smisel § 75 inv. zakona popolnoma drugačna.

Končno prosi spomenica, da g. min. predsednik izda nujno potrebne odredbe proti takim krivicam.

Delegat tov. Štefe je poudarjal, koliko občinskih zborov so imele naše organizacije in celotno združjenje. Koliko napora je bilo v 15 letih in kakšni so vzroki, da se to važno soc. vprašanje ni doseglo. To vprašanje se ne dá popolnoma rešiti a vedar bolje, kar dokazuje pokret v drugih državah, n. pr. v Franciji in v Nemčiji, ki so ga rešile v marsičem bolj napredno. Odvisno je od gosp. in notranjih razmer. Me vojne žrtve se nismo politično udeleževale, ostale smo nadstrankarska enota, zedinjena v jugoslovanskem invalidskem združenju. Mogoče bi po strankarski poti kaj več dosegli, a to bi bilo le začasno, po nadstrankarski poti pa smo obdržali svoj ugled. Z močno organizacijo moramo več doseči, zato smo naše vrste ojačili ter se združili z ostalimi borci v skupno fronto. Nam ni za kakšna mesta ali koritarstvo, pač pa, da dosežemo pravično rešitev invalidskega in bojevnškega vprašanja in da bo položaj našega naroda boljši. To je bojevnški program.

Naše združjenje se hoče okrepiti po novih pravilih, katere pripravlja. Razmotriva se glede njegove razdelitve in je upati, da bo prva plenarna seja to rešila.

Glede invalidskega zakona se po spremembi vlade še ni nič spremenilo. Načrt je že davno gotov, zanj so se zavzeli poslanci in naše združjenje, toda kljub obljubam pristojnih ministrov se to vprašanje še ni rešilo. Glavna ovira je finančna stran, mi pa smo že večkrat povdarili, da nam gre tudi za druge vrste zaščite. Za službe stoji vedno proti nam ovira in če smo še tako protestirali, se ni dosti zboljšalo, ker se je zakon na različne strani obračal.

Središnji odbor je napravil vse korake in jih še bo in če bodo kompetentni gospodje obdržali besedo, moramo priti do tako težko pričakovanih sprememb.

Letos se bo vršil v Beogradu invalidski kongres ob otvoritvi novega invalidskega doma. Če še ne bo do takrat naše vprašanje rešeno, bo moral kongres napraviti temeljito akcijo.

Stanje invalidskih organizacij se ni poslabšalo, v dravski banovini je na isti stopnji kot lani, med krajevnimi organizacijami pa prednjači še vedno celjska, kar naj ji bo v čast. Zaključil je z besedami: »V slogi je moč«.

Na to je bil izvoljen odbor in sicer: predsednik tov. Orel, odborniki: Kovač, Fröhlich, Oset, Zidarič; namestniki tov.: Dojer, Kuhar, Žlender; nadzorni odbor: tov. Šoštarec, Likar in Videtič; namestnika tov. Ribič in Hudoklin.

Tov. Orel se je zahvalil in obljubil, da bo vse delo odbora edino za člane, da bo gledal kolikor mogoče na podporo, če se bo event. posrečilo kupiti svet in postaviti svoje barake za invalide, da bo narod videl, kako se jim danes godi. Vidi se, koliko znanih fantov domačih polkov mora danes prosjati. Kdor največ zasluži, mora imeti največ potrpljenja, tega pa naj bo enkrat že konec.

Tov. Babič je predlagal, da naj finančna direkcija določi en dan, kdaj bodo invalidnine na pošti, pa naj si bo 15. ali 30. tega, samo da oddaljenim ne bo treba po večkrat zastoj hoditi.

Končno se je oglasil podpolkovnik K. Stanojlovič, ki je rekel:

Kot odposlanec komandanta mesta moram izraziti priznanje odboru in dostojnemu vodstvu današnjega zbora. —

Oblastni odposlanec je navedel stvar, katero morate imeti na vidiku, rešenje pa je odvisno v prvi vrsti od vas samih, na drugi strani bodite uverjeni, da je bilo vaše vprašanje vedno prva skrb najkompetentnejših. Sedaj smo v težkih razmerah in v velikih tughah nad izgubo našega herojskega Blagopokojnega kralja, toda bodite prepričani, da je skrb za one, ki so dali največ za domovino, ostala v sigurnih rokah in da bodo vedno oskrbljeni v mejah, kakor je največ mogoče.

S pritrjevanjem je bil ta občni zbor zaključen.

Ptuj. Občni zbor krajevne organizacije je bil dne 6. januarja t. l. ob 9. uri v garderobi realne gimnazije. Tov. Soko je ob otvoritvi pozdravil došlo članstvo in delegata tov. Tomca iz Ljubljane. — Tov. Tomc je bil izvoljen za vodstvo občnega zbora.

Tov. Soko se je spomnil Blagopokojnega Viteškega kralja Aleksandra I., navzoči so vstali in zaklicali Slava mu!

Spomnil je tudi, da je med letom zapustil naše vrste tov. Anžel iz Žabjeka, ki so mu navzoči tudi zaklicali Slava!

Tov. Tomc je prevzel vodstvo zbora, se zahvalil in pozdravil v imenu Oblast. odbora, nato je prešel na daljni dnevni red.

Za upravo je poročal tov. Senčar, da so bile 4 redne, 3 izredne in 1 kome-morativna seja. Odbor je nameraval prirediti tombolo, pa jo je oblast zavrnila. Radi tega ni bilo mogoče nuditi nobenih podpor in obdariti za Božič vse one, ki so prosili. Če bi od Oblast. odbora ne prejel denarja, bi sploh ne mogel dati nobene podpore, tako pa je bilo vendar obdarovanih 26 oseb.

Dela je bilo dovolj, saj zapisnik izkazuje 281 opravljenih števil, treba pa je bilo dostikrat osebno intervenirati pri sreskem načelstvu, zemljiški knjigi, katastrski in davčni upravi. Odbor je in bo še radevolje opravljal delo, če se bo članstvo brigalo za svojo organizacijo, drugače pa bo moral tudi odbor pustiti. Blagajna izkazuje pasiva. Nadzorni odbor je predlagal in sprejet je bil absolutorij.

Pri volitvah so člani soglasno predlagali stari odbor, ki je bil izvoljen.

Tov. Tomc je natanko poročal o raznih zadevah. Najprvo je razložil borbo za invalidski zakon, za kar se je članstvo najbolj zanimalo, nato glede izplačila zaostankov, izplačila odkupnin, o težkočah za sredstva protezne delavnice in splošno glede podaljševanja železniških legitimacij, objav za brezplačno vožnjo itd. Končno pa je imel obširni bodrilni govor za našo organizacijo, ker le z organiziranjem in medsebojnim sodelovanjem bomo prišli k ciljem, kakršne je pojasnil v borbi za spremembe zakona in naših pravic.

Pri slučajnostih je bilo mnogo osebnih informacij v različnih zadevah.

Tov. Soko je v imenu odbora želel na svidenje drugo leto v večjem številu.

V Selcih nad Škofjo Loko je bil obč. zbor v Krekovem domu dne 6. januarja t. l. ob 11. uri. Predsednik tov. Tušek se je najprej spomnil žalostnega dogodka in izgube Njeg. Velič. Blagopokojnega kralja. V znak sožalja je zbor vstal in zaklical Slava, novemu kralju Nj. Vel. Petru II. pa je izrazil zbor neomajno zvestobo in zahvalo za Najvišje pokroviteljstvo. Tajnik tov. Srebrnjak je poročal, da šteje organizacija 51 članov in članic, ena članica je med letom umrla. Odbor je imel 8 sej, med njimi žalno sejo in se je vdeležil vseh krajevnih žalnih opravil za Blagopok. Nj. Vel. kraljem. Spisov je bilo 90, poleg tega pa mnogo drugega opravila. Pribitek je v hranilnici.

Tov. Benedik je kot delegat poročal o zakonu, v čem naj bi se zboljšal, zlasti pa o davčnem censtvu. Poročal je, kako se bodo izplačevale zaostale invalidnine, o težavah, ki jih ima Oblastni odbor glede koncesij in vseh vprašanih sploh.

Izvoljen je bil odbor, in s. tov. Tušek, Markelj, Srebrnjak, Pirc, Veber; namestniki: tov. Gartner, Berce, Žumer Marija. Nadzorni odbor: tov. Kovač, Dolenc, Berce Lucija; namestn.: Prevc in Zupanc. Zbor je zahteval, da naj se organizacija zavzame za one vojne žrtve, ki jim invalidnina ni priznana, da bodo imeli vsaj neke vrste moralno zaščito.

Občni zbor v Velikih Laščah se je vršil ob štiri petinski udeležbi dne 6. januarja t. l. ob 10. uri v gostilni Vatikan. Prisostvoval je odposlanec O. O. tov. Zore, ki je tudi zbor vodil. Predsednik tov. Prijatelj je podal poročilo uprave in omenil, da se je kljub njegovi odsotnosti vršilo delo v redu, ker je tudi on sam o počitnicah delal za članstvo. Tajniške posle je vršil tov. Tomc Jernej, ki pa je bil premeščen. Prejetih je bilo 53, odposlanih pa 38 dopisov. Izvoljen je odbor i. s. tov. Prijatelj, Brejc, Praznik Ivan in Franc, Škulj Janez in Alojz, Petrič, Babič, Zadnik.

Delegat tov. Zore se je najprej spomnil Blagopokojnega Viteškega kralja, kateremu so navzoči zaklicali trikratni Slava! in vseh umrlih vojnih žrtev, ki so jim tudi zaklicali Slava! Našemu novemu Najvišjemu pokrovitelju, Nj. Vel. kralju Petru II. pa je zbor zaklical Živel! Glavni delegatov govor se je tikal dela O. O. in zboljšanja invalidskega zakona in kolikor nam je znan načrt. Imenovanje g. dr. Marušiča za ministra soc. politike in narod. zdravja nam daje velik up, da pridemo do svojih pravic. Pojasnjeval je o železniških legitimacijah, kdaj bodo izplačane zaostale invalidnine in apeliral na tovariše, da naj vrše svoje dolžnosti napram organizaciji, da bo mogla tudi ona svoje doseči. Zbor je apeliral, da se je treba zavzeti za predsednika tov. Prijatelja, da pride zopet v službo v Vel. Lašče, da bo vodil organizacijo in pomagal članom, kakor je to preje vršil.

V Novem mestu se je tudi vršil obč. zbor dne 6. januarja t. l. ob 10. uri v Sokolskem domu. Podrobnejšega poročila ni, najbrže je potekel običajno brez kakih posebnosti.

Izvoljen je sledeči odbor: predsednik tov. Robas, tajnik tov. Adam, blagajnik tov. Lukman; odborniki: tov.: Penca in Pirc Kati, namestniki: tov.: Osterman, Dular in Mišjak. Nadzorni odbor: tov. Koncilja, Murn in Zupančič; namestnika: tov. Rifelj in Tekstar.

Pojasnilo glede železniških legitimacij

Večina invalidov še ni poslala svojih železniških legitimacij za trikratno polovično vožnjo v podaljšanje za l. 1935. Na občinskih zborih je bilo opaziti celo, da nekateri niti ne vedo, da je treba železniške legitimacije vsako leto podaljšati. Drugi zopet mislijo, ako niso polovičnih voženj izbrabili za prejšnja leta, da jim veljajo za nazaj, dokler jih ne izrabijo. To pa ni tako. Ako kdo svoje pravice za prejšnje leto ni izrabil, t. j., da se ni nikamor peljal, ali pa da se ni trikrat na leto peljal, mu vseeno vse tri ugodnosti zapadejo, ko mine koledarsko leto. Ob vsakem začetku leta je treba železniške legitimacije podaljšati.

Zadnjič smo poročali, da je ministrstvo za promet izdalo novo odredbo glede podaljševanja invalidskih železniških legitimacij, zlasti na pritožbo našega Središnjega odbora, ker se ne nudi proste vožnje na uradni poziv onim invalidom, ki sploh nimajo železniških legitimacij, da bi se poleg objav legitimirali, kakor je bilo izrecno predpisano. N. pr. pripada prosta vožnja invalidu bolniku, ali tistemu, ki je vzel odkupnino, legitimacija za trikratno privatno vožnjo pa mu ne pripada. Dotični niso mogli niti na poziv potovati z objavami, ker niso imeli železniških legitimacij.

Nova odredba ministrstva za promet pa je to uredila tako, da dotični, ki nimajo železniških legitimacij, ali ki jim ne pripadajo, dobe pri sreskem načelstvu najprvo na svoji objavi s katero so pozvani k ortopediranju, k

PROŠNJA KRAJEVNIM ODBOROM IN ČLANSTVU.

Vojni invalid je že poročal o nesreči, ki se je pripetila lani vojnemu invalidu Bregantu Martinu iz Krasinvrha 27, občina Škocijan pri Mokronogu, da mu je plaz utrganega hriba popolnoma zasul hišo z vsem pohištvom in delavnim orodjem in da je rešil komaj minuto poprej življenje sebi in družini.

Sedaj bi rad zgradil za silo nazaj hišo, za to zbira milodare.

Na njegovo prošnjo priporoča Oblastni odbor, ako bi vsak naš član in članica pri svojem Krajevnem odboru daroval prizadetemu invalidu po 1 Din.

Krajevni odbori naj pošljejo zbirke Oblastnemu odboru, da jih izroči invalidu Bregantu.

RAZPIS LICITACIJE ZA KANTINO V MARIBORU.

Pri štabu komande 45. pešpolka v Mariboru se vrši dne 20. februarja 1935 ob 11. uri dopoldne ofertalna licitacija za zakup kantine v kasarni »Viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja« v Mariboru (Melje), in sicer za čas od 1. aprila 1935 do 31. marca 1936. Pogoji se lahko vpogledajo vsak dan v pisarni štaba komande 45. pešpolka od 8. do 12 in od 16. do 18. ure.

Kavcijo za zakup je položiti pri blagajni komande 45. najkasneje do dneva licitacije ob 10. uri dopoldne v gotovini ali vrednostnih papirjih. Kavcija znaša 650 Din.

Pravico prisostvovati imajo vojni invalidi priznani po invalidskem zakonu iz leta 1929.

Pismene ponudbe morajo biti taksirane napram visokosti ponudene cene po t. p. 45. zakona o taksah, zapečateni v kuverti z napisom »Ponudba za zakup kantine v kasarni Viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja v Mariboru«.

Iz pisarne štaba 45. pešpolka v Mariboru.

Br. 415 dne 14. januarja 1935.

zdravljenju ali nadpregledu, potrdilo o svoji identiteti, nato pa se lahko vozijo brezplačno brez železniških legitimacij.

V dotični novi odredbi je tudi rečeno, da se vse železniške legitimacije za podaljšanje izročajo ministrstvu socialne politike in narodnega zdravja, da jih odstopi potem v podaljšanje. Za nas bi bilo to zelo neprikladno, ker bi se v ministrstvu zbiralo toliko legitimacij, da ne bi bilo upati kmalu na podaljšanje.

Zato je najprikladneje, kakor se še vedno postopa, da podaljšanje naše invalidske železniške legitimacije še vedno kar direktno Dravska finančna direkcija v Ljubljani.

Legitimacije zbirajo naši Krajevni odbori in jih skupno pošiljajo v podaljšanje.

Krajevni odbori naj legitimacije pošiljajo kar direktno Dravski finančni direkciji, ne pa preko Oblastnega odbora. Letos je veliko železniških legitimacij poteklo, ker je ravno 5 let, odkar so bile invalidom prvič izdane. Opozarjamo, da vsaka železniška legitimacija velja le pet let, potem pa je treba nove. Baje se bodo nove izdajale za naprej za 10 let.

Komur je legitimacija postala neveljavna, naj izroči sliko in 10 Din, da dobi novo. Za nove legitimacije traja postopanje bolj dolgo kot za podaljšanje, ker dostavlja finančna direkcija naročila Direkciji državnih železnic, ker je ona izdaja legitimacije za vožnjo.

Pravilnik o zakupu kantin

(Nadaljevanje.)

Pomožno osebje v kantinah.

Čl. 19.

Pri večjih kantinah, kjer je potrebno, lahko zakupnik po odobrenju pristojnega starešine drži pomožno osebje za opravljanje dela.

Vse osebe, ki se nahajajo kot pomožno osebje pri zakupniku, morajo imeti sledeče dokumente:

- a) zdravniško spričevalo;
- b) spričevalo o vedenju in politični pripadnosti;
- c) legitimacijo občinske ali policijske oblasti s fotografijo in
- č) spričevalo o državljanstvu.

Povračilo škode.

Čl. 20.

1. Sprejeti lokali, pohištvo in inventar se mora od strani zakupnika držati v takem stanju, v kakršnem so mu po spisku odda, v istem stanju se mora po prenehanju pogodbe vrniti. Ako bi se kakorkoli pokvarilo po krivdi zakupnika, ali njegovega pomožnega osebja, je zakupnik dolžan popraviti na svoje stroške, v nasprotnem slučaju pa plačati škodo, ki jo oceni komisija. To komisijo odreja starešina, ki je zaključil pogodbo. Ako zakupnik ne pristane prostovoljno na

popravilo, ali zamenjavo, se to izvrši na račun njegove kavcije. V kolikor bi ne bilo kritja iz kavcije, se razlika iztirja sodnim putem iz njegove imovine.

2. Samo one poškodbe, ki bi nastale na najetih lokalih vsled elementarnih nezd (strele, potresa, poplave itd.) se popravljajo na državne stroške.

Plačevanje najemnine, razsvetljave, vode, ometanja, smetarja itd. in kontroliranje pravihga in rednega plačevanja zakupa.

Čl. 21.

Zakupnino mora zakupnik plačevati za mesec dni naprej, najkasneje do 15. v dotičnem mesecu, pri blagajni označeni v pogodbi.

Komanda — ustanova, pri katere blagajni je določeno plačevanje zakupnine, je dolžna o tem voditi račune, in v slučaju, ako zakupnina za tekoči mesec ni plačana do 15. v istem mesecu, takoj opomniti zakupnika na plačilo dolžne zakupnine.

Pri detaševanih edinicah, pošilja zakupnik denar pristojni blagajni potom čekovnih položnic, priznanice (kuponi) pa mu služijo kot dokaz o plačilu, vendar pa je dolžan iste pokazati pristojnemu starešini kot izkaz, da izvršuje pogodbo.

Za luč, vodo, ometanje dimnikov, odvajanje smeti itd. regulira plačevanje starešina, ki je sklenil pogodbo oddvojeno od zakupnine.

Čl. 22.

a) Vsa plačana zakupnina za zakupce, ki se nanašajo na ta pravilnik se pošilja Ministrstvu vojske in mornarice po načinu kakor je predpisano po toč. 1 čl. 274 pravilnika o računovodstvu blagajniški službi t. j. administrativni organi III. stopnje dostavljajo vse dohodke administrativnim organom II. stopnje, kateri potem zbrane od vseh podrejenih administrativnih organov dostavljajo administrativnemu organu I. stopnje.

b) Admin. organi I. stopnje, kakor tudi admin. organi II. in III. stopnje, kateri so pri neposrednem odpremljanju pri min. voj. in mornarice pošiljajo take dohodke skupno z ostalimi državnimi dohodki glavni blagajni min. voj. in mornar. (na ček. račun št. 50103) v aktom (obr. 40) najkasneje do 20. v mesecu za pretekli mesec.

c) Vsi admin. organi, ki pošiljajo dohodke od zakupov po tem pravilniku min. vojske in mornarice za glavno blagajno, dostavljajo istočasno spisek vseh oseb, od katerih je bila plačana zakupnina.

č) Spiski se imajo sestavljati po obraz. 6a tega pravilnika.

d) Kontrolno-budžetni oddelek zadrži po prejemu dohodkov akt radi knjizenja, poimenski spisek o dohodkih od zgradb, kantin itd. pa po tem pravilniku dostavlja inženirsko-tehničnem oddelku s podatki o izvršenem prejemu in knjizenju dotičnih vsot.

e) Zaključne račune sestavlja na koncu vsakega budžet. leta kontrolno-budžetski oddelek min. voj. in mornar.

f) V spiske morajo priti tudi oni zakupniki, ki iz kateregakoli vzroka niso pravočasno plačali zakupnine za dotični mesec, a bi jo morali. Rubrika »plačano« ostane v tem slučaju prazna v rubrik »pripomba« pa se navede vzrok; zakaj zakupnina za dotični mesec ni plačana. Ravnotako mora priti v spisek vojno-državna imovina, ki iz kateregakoli vzroka ni oddana pod zakup ter je za isto treba v pripombi navesti vzrok.

g) Inženirsko-tehnični oddelek prekontrolira po prejemu teh spiskov od kontrolno-budžetskega oddelka, ako je od strani istega potrjen prejem denarja, ako so poimensko unešeni plačniki in zneski v evidenčni kontrolnik št. 8.

h) Pristojni starešine kontrolirajo od časa do časa kontrolnik, ki se vodi po obrazcu 8 tega pravilnika in s svojimi podpisi overujejo točnost plačevanja in pošiljanja denarja. Kjer bi se našla netočnost ali nepravilnost ali se ne bi postopalo po tem pravilniku, morajo starešine takoj podvzeti zakonite korake proti odgovornim računopolagalcem in naredbodavcem radi zaščite državnih interesov in

i) ako pristojni starešina, ki je sklenil pogodbo ni pravilno ali sploh

ni postopal, nosi sam materialno in moralno odgovornost in se od njega iztirja napravljena škoda, v kolikor za njo po zakonu niso odgovorne druge osebe.

Vodenje kontrolnika.

Čl. 23.

Kontrolnike morajo voditi: Komande armijskih oblasti in vsi ostali pristojni starešine in komande izven armijskega sestava, vsak za zakupce v svojem področju.

Inž. tehn. oddelek min. voj. in mornarice vodi obči kontrolnik za vse zakupce radi evidence o pravilnem in rednem plačevanju zakupnine.

Naše gibanje.

Prijave naročnikov. Krajevne odbore opozarjamo, da naj takoj po posameznih občnih zborih prijavijo upravi našega lista vse spremembe naslovov kakor tudi prijave in odjave naročnikov, ker se morajo naslovi poprej pripraviti, ne pa zadnje dni, ko je z ekspedicijo lista mnogo posla.

Sprememba pravil udruženja. Oblastni odbor je dobil načrt novih pravil udruženja vojnih invalidov. Pravila pridejo na dnevni red te plenarne seje, ki bo dne 4., 5. in 6. februarja t. l. v Beogradu. Oblastni odbor je načrt po svoje predelal. Glede Krajevnih odborov ni posebnih bistvenih sprememb. Naša delegata bosta stavila vsekakor naše zahteve pri spremembah. Ako bo plenum načrt definitivno ugotovil in se zanj zedinil, bo načrt predložen prihodnjemu kongresu v odobritev. Vsekakor ga bomo tudi Krajevnim odborom prej pojasnili.

Za zaostale invalidnine je kredit pri Dravski finančni direkciji že odprt. Ker smo pričakovali, da bodo koncem januarja t. l. vsekakor izplačane kot n. pr. lani, je predsednik tov. Štefe zopet tozadevno interveniral. Zvedel pa je, da so nastale težkoče in se je stvar nekoliko zavlekla. Vsekakor bo predsednik o priliki plenarne seje tudi v Beogradu interveniral, da se čimprej po odprtju kredita dobi možnost izplačila. Likvidacija je baje že pripravljena.

Širši središnji odbor v Beogradu ima 3., 4. in 5. februarja t. l. sejo v dvorani doma invalidskega fonda »Sveti Džordže«. Začetek bo 3. februarja t. l. ob 9. uri dopoldne.

Na dnevnem redu je: 1. Poročilo o delu Središnjega odbora za preteklih 6 mesecev. 2. Poročilo nadzornega odbora. 3. Spremembe in izpopolnitve invalidskega zakona iz leta 1929. 4. Vprašanje pravil udruženja. 5. Slučajnosti.

Oblastni odbori morajo poslati svoje delegate. Naš Oblastni odbor bosta zastopala tov. Štefe iz Ljubljane in tov. Geč iz Maribora.

Iz Mokronoga. Dne 27. novembra 1934 je umrl Dragan Franc, 40% vojni invalid iz Dol. Jesenic št. 3, občina Št. Rupert. Imenovani je bil v letih od 1925 do 1927 redni član, potem pa ni več plačeval članarine, ker je bil vedno bolan.

Imel pa je dobiti zaostalo invalidnino v znesku 720 Din, kakor je izkazala njegova žena. Tega zaostanka ni dočkal, čeprav ga je bil zelo potreben.

Išče se kolarski vajenec, ki bo imel hrano in stanovanje pri mojstru. Ponudbe nasloviti na naslov: Timpran Anton, vojni invalid Seničica 15, p. Medvode pri Ljubljani.

V Domžalah je umrl vojni invalid Štupica Anton, po poklicu trgovec. Imel je 80% nesposobnosti. Svoječas, ko je bila tam naša organizacija, se je stalno v njej udejstvoval. Bodi mu lahka zemljica, sorodnikom pa naše sožalje.

Krajevni odbor v Moravčah naznaja, da se bo vršil redni občni zbor dne 24. februarja po 10. maši v tamkajšnji osnovni šoli.

Vabi vse člane in članice tudi tiste, ki so bolj neredni ali pa reducirani. Vsak naj se zaveda, kaj je naša organizacija in kakšen smisel ima potem, je pričakovati sigurno polne udeležbe. Posebno pa naj pridejo tisti, ki vedno izven organizacije zabavljajo, ker bodo imeli na občnem zboru dovolj prilike, da povedo vse, kar jih teži in da si v organizaciji pogledamo z oči v oči. Nekateri sploh ne pojmujejo organizacije in jim je le za to, da dobe podpore.

Kontrolnik se vodi po obr. 8 tega pravilnika.

Novi kontrolniki vseh zakupov pri komandah in ustanovah imajo biti vpeljani najkasneje do 10. aprila vsakega leta, prepisi teh kontrolnikov pa se imajo dostaviti min. voj. in mornarice inž. tehn. oddelku najkasneje do 1. maja vsakega leta.

Izvemši za leto 1934 se morajo ti pravilniki vpeljati najkasneje 30 dni po uveljavljenju tega pravilnika, prepisi pa dostaviti min. voj. in mornar. inž. tehn. oddelku najkasneje 40 dni po uveljavljenju tega pravilnika.

(Dalje prihodnjič.)

Obdarovanih je bilo torej 78 proslilcev v skupnem znesku Din 5175, kar znači, da je Krajevni odbor v polni nalogi izvršil dolžnost napram svojim najrevnejšim članom vojnih žrtvam.

Pri tej priliki smatra Krajevni odbor za dolžnost v imenu obdarovanih članov izreči vsem dobrotnikom, osobito mariborski mestni občini in Oblastnemu odboru v Ljubljani najsrčnejšo zahvalo, ker se tudi za v bodoče toplo priporoča za nadaljno naklonjenost do naših sotrpinov vojnih žrtev.

V Kranju. Redni občni zbor Krajevne organizacije UVI se vrši v nedeljo, dne 10. februarja ob pol 10. uri dopolne v zadnji sobi gostilne pri Jahaču. Pride delegat iz Ljubljane.

Ker je občni zbor važen, je dolžnost vsakega člana in članice, da se ga udeleži. S seboj pripeljite tudi vse one, ki še niso organizirani. Na občnem zboru naj bi poravnali vso članarino, kolikor jo dolgujejo nekateri za nazaj, pa tudi za naprej jo je treba plačati.

Debatiralo se bo tudi o razdelitvi še ostalih podpor.

Za Božič je bilo obdarovanih 33 članov in članic z blagom.

Gledalo se je na brezposelne in na one z družinami.

Iz Tržiča. Krajevni odbor udruženja vojnih invalidov javlja vsemu svojemu članstvu, da se vrši letošnji redni občni zbor v nedeljo dne 17. februarja t. l. v gostilni pri Ruehu, poleg farne cerkve. Začetek ob 9. uri. Vsak član naj prinese člansko knjižico, pobirala se bo članarina in naročnina, obenem pa se bodo siromašnim razdelile podpore iz letošnjega božičnega in rednega podpornega fonda.

Udeležba naj bo obvezna za vsakega pripeljite pa s seboj tudi nove članice. Navzoč bo tudi delegat iz Ljubljane.

Ptuj. Pozivamo Kotolenko Antona iz Gorenjskega vrha 24, Klemenčič Friderika iz Podgorcev 4, Čuš Janeza iz Hlaponcev 5, Plajnshek Ivana iz Vurberga 173 in Bežjak Ivana iz Muretincev št. 28, da pridejo čim prej k tajniku tuk. Invalidske organizacije tov. Senčarju in uredijo glede njihovih železniških legitimacij. Če ne marajo imeti več železniških legitimacij, če ravno imajo pravico do njih, naj pridejo vsaj po slike (fotografije). Istotako pozivamo Firbasa Franca iz Dornove, Mustafa Mihaela iz Sp. Hajdina, Žumbar Jožefa iz Pohorja 8, Medved Franca iz Zg. Pleterja in Preac Ano iz Ptujja, da pridejo po svoje članske knjižice, ali pa če ne marajo biti več organizirani, vsaj po slike, da ne bo treba več paziti na nje.

One člane, ki imajo železniške legitimacije, pa so jim mogoče letos potekle opozarjamo, da naj pridejo naročiti nove, prineso pa naj stare s seboj. One pa, ki imajo še veljavne, istotako opozarjamo, da jih čim prej prinesejo radi podaljšanja za to leto, ne pa, da bi šele takrat prišli, ko bi legitimacije že rabili.

Posluje se v govorilnici tukajšnje gimnazije vsako sredo, petek in nedeljo od 9. do 11. v nedeljo pa celo do pol 13. ure.

Končno pozivamo vse one člane in članice, ki še niso za to leto ničesar plačali, da to čim prej store, bodisi po poslanih jim ček. položnicah ali pa osebno v društvenem lokalu. Pri gg. naročnikih v mestu bo pa blagajnik tov. Senčar sam pobral.

Krajevni odbor UVI Ptuj.

Zahvala. Vojne vdove in invalidi, kateri so bili deležni božičnih daril, bodisi v blagu, ali gotovini, se tem potom najiskrenejše zahvaljujejo jeseniškim in javorniškim darovalcem, trgovcem, posestnikom itd., ki so omogočili majhen priboljšek za praznik miru. Še enkrat, prav prischrna zahvala in prosimo še nadaljne naklonjenosti.

Pozvedba. Prosim svoje nekdane vojne tovariše, ki se me še spominjajo iz vojaške službe tekom vojne, bodisi iz fronte, ali iz zaledja, da naj se mi javijo. Vsaj naslove sedanjih svojih bivališč naj mi pošljejo.

Z gotovostjo upam, da se me bo še marsikdo spominjal in lahko potrdil, da sem postal v vojni invalid. — **Sever Ivo, Sevnica.**

Izdaja Udruženje vojnih invalidov. Odgovorni urednik: Fricko Juvan, Kolodvorska ul. 35. Tiska tiskarna „Slovenija“ v Ljubljani. Predstavniki za tiskarno: Albert Kolman.